



Novi zvon

Novi zvon

Literarna revija sodobne slovenske in mednarodne literature

Novi zvon

Letnik V, številka 6
(december 2016/januar 2017)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Sara Fabjan

Uredniški odbor:
Anja Grmovšek
Patrik Holz
Nina Kremžar
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Intervju

VESNA ŠARE

*Lažje delim svoje delo z neznanci kot z bližnjimi, to pa zato,
ker mi oni težje rečejo, naj utihnem (smeh).*

Piše poezijo, izdala je že pesniško zbirko *Sedem kotov moje sobe* (Amalietti, 2015), letos bo izdala še drugo. Objavlja na portalu pesem.si ter v različnih revijah, recimo v Fontani, Vsesledju, Vpogledu, Spirali, Novem zvonu ... Bere vse, kar jo pritegne, od najbolj popljuvanih do nagrajenih stvari. Knjige le včasih izbira po avtorjih, navadno jih odpre, prelista in odloži, če se ne najde v njih. Za svojo poklicno pot pravi, da ni zanimiva, saj od rojstva živi v Kopru, kjer je končala vse šole in kjer sedaj uči na osnovni šoli. Ima tri otroke in enega vnuka, zanimajo jo sprehodi, dobri pogovori, smeh, gledališče in razgled z njenega balkona.

Kako se je razvijala tvoja pesniška pot?

Kot otrok sem objavljala v Cicibanu, Pionirskem listu in kar je bilo še podobnega, mama je zbirala odrezke iz revij, vendar ni verjela, da bo kaj iz tega, jaz tudi ne. Zaradi negativne kritike na koncu gimnazije sem nehala pisati za nepoštenih 20 let, dokler mi ni zaradi nuje postalo vseeno, kaj kdo misli o tem. To je bilo približno pet let nazaj, ko sem začela objavljati na portalu pesem.si ... Od takrat je bilo vse skupaj kar bliskovito,

na Siolovem natečaj sem bila med 1200 prijavljenimi med 20 najboljšimi, na pesniškem turnirju sem bila enkrat v finalu (2014) in trikrat v polfinalu, tudi trikrat v finalu seniorjev revije Mentor.

Udeležila si se tudi nekaj pesniških delavnic, katerih? Katera ti je bila najbolj všeč, kako je potekalo delo? Ti je kaj ostalo od njih ali je bil učinek bolj kratkotrajen?

Na pesniške delavnice sem šla iz radovednosti, plašna in polna spoštovanja, da spoznam mojstre pisanja, jim prisluhnem in poskusim odkriti, kaj je v njih naredila pesem. Pa zaradi druženja, biti s tistimi, ki prav tako kot jaz dihajo nekje drugje. Ker zame je poezija prav to. Vdih. Neskončen, osvobajajoč, zahteven in mogočen. Izdih. In vse tisto vmes. Zajemanje, zadrževanje in eksplozija. No, druženje je seveda bilo. Polno in aktivno. Najprej – Šalamunova delavnica. Bila je njegova zadnja, v dveh delih, žal sem se udeležila le prvega. Dovolj, da sem odkrila velikega človeka v navadnem človeku. Ali obratno. In obratno. In šla s pesmijo naprej. Potem osem tedenska delavnica pri nesebičnem požrtvovalnem poznavalcu poezije Petru Semoliču. Zelo intenzivna, poučna, nepozabna. Z domačo nalogo, ki smo jo morali – ali pa tudi ne – poslati Petru, ki jo je zelo strogo in natančno pregledal in nam napisal svoje mnenje, predloge popravkov, dodal je tudi

primere iz svetovne literature, ki so orisali njegovo videnje poezije. Razumsko smo se potapljali v sam nastanek pesmi in iskali druge načine svojega izraza. Peter se je razdajal na teh delavnicah in zaradi njih, zaradi nas. Mi pa smo mu vračali s svojimi pesmimi, posrečenimi, skoraj posrečenimi, neposrečenimi, s svojo voljo in pogumom. Po delu s Petrom in drugimi součenci sem pisala še bolj intenzivno kot prej. Pa še pesniški odklopi, večdnevne strnjene pesniške delavnice z neprekosljivo mentorico Ano Porenta. Trajali so vsak dan najmanj 30 ur, če sem dobro štela. Čeprav pravzaprav nisem imela časa šteti. Samo dihala sem. Izredno navdihujoči dnevi, raznovrstni, smejalni, polni strasti in tistega nekaj v zraku. Ana pa kot vešča vodnica, usmerjevalka in dirigentka. Hkrati pa kot vrata, skozi katera smo lahko šli, kamor smo želeli. Do zdaj sem bila trikrat na teh odklopih, še se bom vrnila. Na zadnjem, štiridnevnem, sem napisala dvanajst pesmi, tudi izven programa.

Po poklicu si učiteljica. V svoje ure kdaj tudi vključuješ poezijo? Se ti zdi, da je mlajše otroke težko navdušiti nad njo?

Že vrsto let pišem z učenci razredne stopnje zelo različne pesmi, rimanke, nerimanke, pripovedne pesmi, v prostem verzu, haikuje. Celo v letih, ko je moja ustvarjalnost začasno

zaspala, sem se kot ljubiteljica poezije dokazovala skozi izdelke otrok. Dobivali so pohvale in nagrade, ne le v Sloveniji, tudi iz drugih držav, za haikuje iz Tokia. V mednarodnem letu prostovoljstva je neka deklica dobila prvo nagrado Združenih narodov, revija Ciciban je glasilo učencev mojega oddelka nagradila kot eno izmed štirih najboljših v državi. Moj učenec, drugošolec, je zmagovalec letošnje Mlade pesniške olimpijade v kategoriji do 4. razreda. Lani sem prvič izvedla interesno dejavnost – pesniški krožek – z drugošolci, starimi osem let. V strnjeno obliki na koncu šolskega leta (35 ur), ko je poletje že kazalo svoje zobe in so bili učenci tudi utrujeni. Kljub temu sem izdala dva zbornika, enega s svojim oddelkom, drugega s krožkom. Učenci so prihajali z veseljem in pripravljeni na delo. Motivirala sem jih z besednimi igrami in posebnimi metodami. Otroci znajo presenetiti. Čisto zares. Prav pri mlajših otrocih opažam, da se nad poezijo hitro navdušijo, njim je pravzaprav vseeno, kaj berejo, zgodbe ali pesmi. Le pritegniti jih morajo. Pa moramo jih znati predstaviti. To pa je velika vloga odraslih. Ne le pesnikov. Najprej staršev, potem učiteljev in družbe nasploh. O vlogi poezije in njenem mestu v sodobni družbi pa zdaj ne bi.

Čeprav praviš, da nisi zanimiva, se mi zdijo tvoje pesmi zelo domišljene, mnogokrat pred nami stkejo neko zgodbo, ki se pred nami izrisuje na podlagi občutij. Kje dobiš navdih za take »zgodbe«?

Na kratko – navdih je lahko vse. Kjerkoli, kadarkoli, ni važno, ali je kdo v bližini ali ne. Ne motijo me hrup, zvoki iz televizije ali glasna glasba. Ne potlači me tišina. Navdih dobim podnevi ali ponoči, na poti v službo, pri frizerki, med gledanjem filma in med branjem. Branje! Name pogosto vplivajo pesniške zbirke, ki so mi blizu. Dovolj je že naslov ali vsebina, vonj po besedi. Sem pač globoko »in«, nekaj mi sproži klik: kaj, če bi bila to pesem ... In po navadi je. Če nimam možnosti zapisa v računalnik, uporabim telefon, papir. Včasih se zgodi, da ne zapišem, kar začutim. Največkrat ponoči ali v situacijah, ko pač ne gre. Takrat pustim pesem lebdeti, naj poišče koga drugega. Ali spet mene, nekoč. Iz začetnega kratkega zapisa se poraja pesem. Največkrat nima dolgih porodnih krčev. Ko se pojavi bela in nedolžna pred mano, mi je seveda všeč. Moja je. Ampak kot vsak otrok tudi ta novorojenka raste in se spreminja. Pilim jo, oblikujem, razumsko obdelujem tisto, kar je bilo vdihnjeno. Zgodi se, da pesem še dolgo ni zaključena. Ko že mislim, da jo lahko odložim, najdem še kaj. Ni pa vedno tako, pesem je lahko tudi od začetka malo ali nič drugačna. V zadnjih petih letih, odkar spet več pišem, sem napisala več kot 400 pesmi. Najbolj sem hvaležna uredništvu strani pesem.si,

ki mi je pomagalo zoreti. Tam še vedno objavljam. To je kot nekakšna stalna delavnica. Zelo priporočam.

Tvoji otroci in vnuk poznajo tvojo poezijo? Kaj mislijo o njej? Ti je svoje delo težje deliti z neznanci (recimo na pesniških večerih) ali z bližnjimi? Zakaj?

Vnuk ima dobri dve leti, moja poezija ga še čaka. Moji otroci jo poznajo, vsakemu sem podarila en izvod svoje pesniške zbirke Sedem kotov moje sobe, ki je izšla lani. Mimogrede – še letos naj bi pri mariborski založbi Maus izšla moja druga zbirka. Pogosto so tudi zraven, ko pišem. Podpirajo me, veseli, da ustvarjam, čeprav mojih pesmi ne razumejo in niso moji testni bralci. Prav tako ne obiskujejo literarnih večerov, kjer nastopam. Lažje delim svoje delo z neznanci kot z bližnjimi, to pa zato, ker mi oni težje rečejo, naj utihnem (smeh).

Intervjuvala: Veronika Šoster

Poezija

Vesna Šare

lahko bi

lahko bi bil razgaljen model
ki vsako sredo prežaga popkovino
se odbije od pijanega očetovstva
strga prve sramne dlake
in kruli na svežem linoleju

lahko bi rastele v nebo in naprej
kot vrba iz kock s katero se praska
stvarnik vedno bližje sebi in ko
se preraste brca novega
sponzorja za pobegle besede

lahko bi vračal balone
ki izpuhtevajo iz otroških nosov
vreče ki praznijo srca
in klijeje v suho drobovje
stark ki se drobijo molče

veter je slab in neokreten
ne zliva ljudi v pristanišča
ne premika pocinkanih glav
ne slači sonožnih poskokov
ne teče za mostiščarji davnin

jutri boš siten zlezal v gospo
izbrskal zažgane postelje
z njimi nastlal kobilam v sebi
in z vdolbeno pesmijo na hrbtu
prerešetal zimske mornarje
na poti v had

lahko bi skala pela kojotom
drevo okostenelim ribam
prt lesenim drvarjem
zobobol vreščeči samoti
balkon mrzlim rokavom
žaba povoženim ježem

lahko bi kot mraz
zamrznil usta lažem
in jih napolnil
s polževo slino

lahko bi povedal
kaj pravijo trave
sredi mrtvih ušes
in razbitih dlani

lahko bi se narisal
med tihotne slake
in vihrave stonoge
pomodrelih zidov

lahko bi
živ
vstal
in hodil

lahko bi šel z avtobusom
v dekleta
ki sedijo v pravokotnem svetu
s svojim majhnim bogom
gladijo ga
strmijo vanj
in odpirajo usta
lakota se hrani z vero
nekoč je ena
izgubila v njem svoj vrat
bog ne vrača daril
lahko bi jim odrezal lase
iz njih spletel harmoniko
za oči ki se ne zapirajo
ali je vstajenje grešno
če ti med njim pade bog iz naročja
in se razbije
koliko boga je v koščkih

koliko človeka v bogu

lahko bi videl psa
dva psa
kosmato bi stala
na osmih tacah
in z dvema poganjkoma
rjavo mahala
okoli ušes
ljudi
lenobno
bi napenjala kožuha
in molče lizala
njegov približek

prišel bi
bližje
v zraku ne bi cvrčale
pasje dlake
trava bi bila ravna
in sveža
ljudje bi bili ravni
in sveži
dišali bi po besedah
ravnih
in svežih

nihče ti ne bi verjel
da sta pred petimi minutami
dva psa
odkrila pomembno stvar

kako ponikniti v letu
ne da bi kdo vedel
da si bil

da si

bil

lahko bi
odvisen od malih smrti
skrtačil krvavo dlako
svojim okostnjakom
obrisal vsako ped bele
zveri
trdno zapahnil vrata
votlin
in obsedel
dokler ne bi več čutil
ničesar
razen pesti pod golimi stopali
sonca nad obubožano temo
vode v počrnelih žilah
in oprijete barve
opitih misli
lahko bi
preklel vsak kos železa
s katerim si korakal
in vsak drobec stekla
ki si ga nastavil
svojim pticam
da so tiho polzele
po njem
lahko bi se
končno
odločil
umreti samo enkrat

Dare Gozdnikar

SENCA

Senca veselja
je legla na svet.

Poniknila je v zemljo
in zapodile so se rodovitne misli.

Krivda nagovarjajoče
obeša vetrovom kamne zamere.

Skrb je trk porojenega.
Simbol pred zavestjo.

Atmosfera olupiš,
kot jabolko resnice,
zavite rezine časa ti polzijo čez roko,
svež zdrs življenja je rečni tok krvi,
kot steber zraka,
v katerem plezaš po temni svetlobi.

Ugrizneš, ker moraš

in izpljuneš preživle črvine.

Na odstavnem pasu

Rimske ceste

leži pokončna neskončnost,

kot osmica sreče,

strnjena nula,

napol prepognjen nič.

POTNIKA

V spoznanju
med nebom in breznom
sem te srečal
nenapovedan prihod
na prvi peron življenja

v kupeju ti je bilo vroče
odprl sem kotel lokomotive
sopara nama je gorela v očeh
kri je zaplapolala v mislih
in cilj je stanoval
v vseh poteh

ko zaspiš sede
s poležanimi lasmi
me spomniš na dihanje
žgečkanje in kodranje strasti
prostor zabriše orise teles
ko se staplja z ozadjem
in zadnji plan dobiva smisel
kot trkanje na prava vrata
s pogledom zazrtim
v tvoje oči

in ko skozi tunel veselja
zdrsneva na tiru usode
vlak ljubezni trči
v luč sveta

ZADNJA PRVIČ

Vedno pišem
zadnjo pesem
prvič.

Da me prebere.
Od znotraj navzven.

Da me nič ne ostane.
Da izginem.

Vase.

ZAREZA

Moje
besede
niso pomembne.

Niti
zaporedje
besednih zvez.

Še manj verzi,
sklopi sestavkov
in celotna pesem.

Le opazno,
ki se rojeva v slikah
daje energijo za premik
starega znanja v svežino misli.

Premalo berem za seboj.
Pogled mi zdrsne na črnilu.

Zapisano
koraka v podobe sanj,
ki sem jih nekoč zagledal

v stari knjigi Slovaške pravljice.

Učimo se jezika smrti
kot abecede usmiljenja
v stavku pogube.

Ta prinaša
rešitev epske zgodbe
v romanu življenja.

In vsa vera iz otroštva
v starosti sveti svetleje.

Črnilo smo,
ki reže v belino.

Skozi zarezo se rodimo.

OBED

Uvod:

Vse se bo pospravilo.

V kotih ni prostora za drobtine
in stol ob mizi je pokončen vojak odličnosti.

Poravnana slika
na steni ne namiguje na nič,
le na pozoren prah ob robu.

Luč, ugasnjena, čaka na prižig,
zagon speče energije v preletu žarilne nitke.

1. hod

Hladilnik ne jé hrane
in se ponoči skrivaje odpira,
da razsvetli kuhinjo v predmestje živeža.

Konzerva je stabilizirana,
da preživi vsaj eno življenje človeka.

Jogurt pasteriziran,
posneta maščobe sanja debele krave,
prežvekujoče na zelenih pašnikih.

2. hod

Sok, ožet,
se cmeri za časom
svobodnega bingljanja na zelenih vejah.

Sesirjeno mleko
se tihoma približuje dnevu,
ko bo postalo sirni namaz.

Pivo v pločevinki se napihuje
od pretirane zlorabe ogljikovega dioksida
in predrzno namiguje na razvrat.

Zrezek se že pogovarja
s klobaso o hlevskem vonju,
ki se jima je nostalgичno zabijal v nozdrvi.

Vložene kumarice protestirajo,
načrtujejo revolt skisanega plavanja,
kot begunci v očetni raztopini.

Hladna rižota čaka na razgretost,
vnovični napad napalmske bombe,
žrtvovano požiranje ognja.

Čisto zgoraj zmrzujejo vrste sladoledov
zvrhana naslada Andov s pookusom po mesenem.

Zadnji hod:

Prerokovanje hrane
kot darilo malim bogovom
so tlakovci družbenih sprememb.

USODA

Za usodo se nam ni treba bati.

Lepo je sprogramirana in spravljena na varnem
v trezorju obupanih novincev, ki vstopajo skozi zarjavelo
kodo sveta.

Za namen je potrebno kanček potrpljenja,
da pridemo do konca k skriteму pomenu, ki zvesto datira čas.

Za razum bomo iznašli nadomestek v pojavu
kakšnega naravnega izuma; s pomočjo zrenja mimo nemira,
da se zagledaš v pomen v očeh, prekrit z vekami boga.

Za en sam korak po rdeči preprogi so geni pripravljene
poljubljati stopinje.

Preproga je tkanina srca, po kateri tečemo nazaj v vodo vseh
vod,
sveti ocean duše.

In ko prostor vdihne vse hitreje v vse smeri
in obzorje z izdihom posuši vetrovom oči
in oblaki kot namrščeni možgani razmišljajo stoje
in zemlja razpira koreninam misli

in v zvezdah slišiš šepetanja temi;

takrat so upogibanja le umeščanja na svoje mesto,
kot so srečevanja le sidranje trenutkov okoli plovbe,
da se odmrzneš v rojevanju časa.

Maja Kovač

sreda

skodelica je prazna
in skozi okno vidim veter
nisem dobro spala
ker se bojim belih omel
listje je v zraku obstalo
še pticam se ne mudi
danes je sreda
sredi vsega nereda
pusti manire
in stopi stopi
nikar se ne
obotavljaj
sredi srede
se srne rede
srebrne slive
skupaj sede
srobot spleza
s sivega plota
strme steze
se spuste
spusti se
sredi
puste
srede

Slap

dere pada prši
reke vlaga piša
lene sama sipka
sled kapljo sila
v za iz
pre pad višin

buči grmi šumi

pade
in
teče
dalje
naprej
ne presahne

Matej Krevs

MOJE ZNAMKE

Moje življenje se je začelo s *Čokolinom*
in nadaljevalo z *Viki kremo*.
Otroštvo sem preracal
v rumenih gumi škornjih *Jugoplastike*.
Že v osnovni šoli sem bil univerzalen –
vseh osem let sem nosil hlače *Univerzale*.
Ko sem prišel v srednjo,
sem odkril Ameriko:
McDonalds in *leviske*.
Moj prvi avto je bil *Renault 5*.
Moj prvi mobi je bil *Ericsonova »cigla«*.
Moja prva literarna nagrada
je bil kemični kuli *Pelikan*.
Z njim sem napisal že kar precej pesmi,
pa nisem še dobil nobene nove nagrade.
Morda je čas, da začnem pesniti
na svoj osebni računalnik
znamke *Asus*.

Ivanka Kostantino

Ona in domačija

(haiku cikel)

hladna kuhinja
solza na črni bluzi
postaja kristal

kuharska knjiga
ob orehovitih štrukljih
stara osmrtnica

negotov nasmeh
ženica išče ime
za znan obraz

ščeбет lastovic
za črvivimi vrati
gnezdi tišina

Proza

Jurij Kunaver

Prevara

Spoznal sem jo na plesu. Takrat sem jih imel štirideset, ona pa dve leti manj. Bila je kar čedna in se je rada glasno smejala. Privlačila je pozornost. Bila je magistra ne-vem-več-česa. Sovražila je svojo službo. O njej se je šepetalo, da je precej radodarna s seksom. Nekje naj bi nekoč davno pobrala prepričanje, da ni normalno zavrniti dobrega tipa, če obstaja priložnost za takojšen seks. Včasih je imela zaradi tega težave: telesu ni vselej mar za prepričanja. Navadila sva se, da sem jo ob koncu tedna obiskal na domu in sva še sama vadila korake popularnih latinskoameriških plesov. Vedno mi je postregla z dobrim vinom, a je pazila, da se ne bi napil. Včasih so najini plesi postali precej erotični, vendar je nekaj manjkalo. Na moje veselo presenečenje je brala knjige, ki sem jih bral sam. Prepričala me je, da je intelektualka. Bil sem očaran. Veliko je potovala. Denar zanjo ni predstavljal problema. Razlikovala sva se v tem, da je bila vizualen človek, sam pa sem bolj slušno-vonjalen tip. Zanimala se je za likovno umetnost – po stenah njenega stanovanja je viselo nekaj resnično lepih reprodukcij –, fotografija in moda. Mene so privlačile operne pevke in parfumi.

Preteklo je nekaj mesecev, ko se je začela obnašati, kot da sem njen ali vsaj njej obljubljeni. Pripetile so se manjše ljubosumne scene. Vendar je nekaj manjkalo.

Nekega večera, ko sem prišel iz njene kopalnice – samo roke sem si šel umiti –, sem obnemel: gledala je večerni dnevnik na televiziji! Ona – intelektualka! Ona – ki ljubi iste knjige kot jaz! Strašna prevara mi je nalepem zapičila sulico v srce. Moja notranjost je zavpila od bolečine. In od jeze. Od razočaranja, izdaje. Postalo je očitno: brala je moje knjige, da bi mi pihala na dušo. Da bi mi jo ugrabila. Načenjala je dolge intelektualne razprave, kjer sem se odprl le jaz. Na lepem mi je postalo kristalno jasno, da mora eden od naju umreti – ali jaz ali ona. Usoda je izbrala njo. Vendar ne takoj. Spominjam se, da je bilo moje prvo dejanje močna brca z boso nogo v njen hrbet. Vrglo jo je naprej in je z glavo udarila v televizijski zaslon. Naš premier se je ravno takrat rokoval s predsednikom ene od velesil. Brcnil sem jo še enkrat – tokrat v rit. Premier se je umaknil z zaslona. Poškodoval sem si nogo. »Auuu! Prasica izdajalska, ti gledaš TV-dnevnik! Sovražim te!« Pograbil sem zaslon in ji ga jokajoč raztreščil na glavi. Pritekla je kri. Nato sem vzel v roke najbližji stol in jo z njim pričel tolči po rebrih, bokih ... Kričala je kot nora, vpil pa sem še sam: »Ali se tako dela, ti ... prasica, ti hudoba, ti prevarantka, ti ...!« Njeno vpitje se ni več mešalo z mojim, najbrž se je onesvestila. Moja notranja bolečina pa se nikakor

ni hotela poleči. Do mlake krvi sem privlekel mizo, jo obrnil z nogami navzgor in jo položil čez njeno glavo ter divje skakal po lesu, med pokljanjem lobanjskih kosti. Vsaj zdelo se je tako. »Buljiš v dnevnik ... za mojim hrbtom ... Ubil te bom, crkni že ...!« Mislil, da so njene noge še nekajkrat trznile, kar me je še bolj razdražilo. Ko se je moje telo upehalo, moj duh pa je še vedno vrel, sem šel na stežaj odpret okno. V prostor je vdrla sveža sapa. Truplo sem zvelkel do okna in ga porinil čezenj, da je omahnilo pred vhod v blok. Padec iz petega nadstropja je bil precej glasen. Ob tistem letnem času se je že znočilo. Čudno, da ni nihče prišel trkat ali zvonit na njena vrata. Sami strahopetci? Obul sem se, si ogrnil plašč ter od zunaj zaprl vrata stanovanja. Nisem se bal iti mimo trupla. Nato sem izbral daljšo pot, tisto ob reki. Predstavljal sem si, da je struga polna temne krvi. Policija bo najbrž kmalu pri truplu. Pa kamermani in novinarji. Z vsemi tistimi napravami za snemanje. Mogoče zdaj že sestavljajo zgodbo za tisoče podlih kretenov, ki ta trenutek buljijo v TV-ekrane. Najdene drobce – iznakaženo mrtvo žensko, odprto okno, uničene kose pohištva in televizor – lepijo v neko na videz smiselno celoto, v bajko za antiintelektualno drhal, za premierove satelite, ki napol pri zavesti srebajo njegovo medijsko podobo. In sem še sam zahrepenel po prvem ministru ter začuden dojel, da sploh ne vem, kje živi. Šel bi ga obiskat, še njemu bi razbil njegovo pofukano demagoško glavo, glavo

naše države. Že sem si izmišljal stavke, ki bi jih kričal, ko bi ga obdeloval z najlepšimi kosi pohišta. Morda bi mi ga z nekaj sreče uspelo udariti v glavo prav z njegovo podobo na televizijskem zaslonu, bil bi nekakšen simbolen samomor, atentat prvega ministra samega nase. Ampak s premierom nisem bil nikoli na »ti«, nisva plesala sambe, nisem ga obiskoval ob koncih tedna niti nisem pil vina iz njegovih kozarcev. In prepričan sem, da nikoli ni povohal knjig, ki jih sam rad berem. Hodil sem in hodil ob rečnem bregu, skelenje v duši se je malo ublažilo, TV-dnevnik se je najbrž že končal, truplo bo do jutra v mrtvašnici, kjer ga čaka obdukcija, ljudje bodo spet v službah ali v vrsti na zavodu ali v vrsti na sociali ali v vrstah na obvoznici, jaz pa bom, ko enkrat pridem iz zapora, bolj odgovorno izbiral potencialno življenjsko partnerico. Tako, ki se – vsaj v moji navzočnosti – ne bo drznila kurbati s televizijo. Me varati s prvo pizdo v državi. Ker jo bom sicer moral ubiti, da mi ne počí srce.

| | |
|-------------------------|-----------|
| INTERVJU | 4 |
| POEZIJA | 11 |
| VESNA ŠARE..... | 12 |
| DARE GOZDNIKAR | 17 |
| MAJA KOVAČ..... | 29 |
| MATEJ KREVS | 31 |
| IVANKA KOSTANTINO | 32 |
| PROZA | 33 |
| JURIJ KUNAVER..... | 34 |